

Neděle 4. adventní
L2,19
22.12.2024

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od toho, který byl, který je a který přichází.
Láska a milosrdenství rozhojněny budiž.

Introit:

Seslal svému lidu vykoupení, ustanovil na věky svou smlouvu;
svaté, bázeň budící je jeho jméno.
Počátek moudrosti je bát se Hospodina;
velice jsou prozíraví všichni, kdo tak činí.
Jeho chvála trvá navždy!

Píseň: 479

Čtení: L1,46-55

Píseň: 482

Hra:

- Herold: Všem na vědomost se dává! Augustus císař, vznešený, nádherný, přikazuje.
Všichni se mají nechat zapsat v městě, kde se narodili. Nahlásí, kdy byli křtěni,
kdo je pokřtil, kdy byli confirmovaní a kde a jaký mají confirmační text.
- Josef: Tak už pojd', ať to máme za sebou.
- Marie: Už jdu. Nepospíchej tolik. Já už nemůžu.
- Josef: Už jsou vidět domy Betléma. Snad u té komise, co to zapisuje, nebudeme moc
dlouho.
- Marie: Jestli tam budeme stát, tak já to nevydržím.

Komise:

- 1.člen: Už je večer. Měli bychom jít už domů. Ten dnešní den mi dal. Tady takhle sedět.
- 2.člen: No, to ještě nepůjde, jít domů. Schází ještě nějaký Josef, syn Jáкова. A potom ještě nějaká Marie. No, a ještě.
- Filip: Tady máte tu přihlášku.
- 1.člen: No, to tedy jdete pozdě. Přitom bydlíte v Betlémě. To jste nemohl přijít dřív?
- Filip: Promiňte, já musel doma pomoci ženě. To víte svátky chanuka, to musí být vše nachystáno.
- 3.člen: Jméno!
- Filip: Filip.
- 2.člen: Křest!
- Filip: 24. dubna 1983.
- 3.člen: Kmotři!
- Filip: Viktor Kalista, Jana Skuhravá.
- 2.člen: Odpovídejte celou větou! Kdo vás pokřtil?
- Filip: Je to tam napsané. Tak si to přečtěte.
- 2.člen: Nebudte drzí! Já jen jestli to nevyplnil někdo za vás.
- Filip: Myslím, že Adolf Ulrich. Já jsem byl totiž miminko a vůbec si to nepamatuji.
- 1.člen: Myslím, myslím... To nestačí. Tak píšu Adolf Ulrich. Tak to by bylo. Příště přijďte včas, a ne takhle pozdě. Jo, a den confirmace?
- 3.člen: Tak kluci balíme.
- Josef: Dobrý den.
- 1.člen: Snad večer. No, to je dost, že jdete. A koho to máte s sebou?
- Marie: Jsem Marie.
- 2.člen: No, Nějaká Marie tu je, ale koukám, jste těhotná. No, tohle nepůjde zapsat.
- 1.člen: Jste tedy dohromady tři nebo dva?
- Josef: Marie ještě neporodila, tak je jedna, a tu snad v seznamech máte.
- Marie: Josefe, já z toho všeho asi porodím. Dítě už se chystá na svět.
- 1.člen: Tak to tedy ne. Rodit se zakazuje! Dítě se nám nevejde do kolonek. Měli jste být dva a když porodíte, tak budeme mít o člověka navíc a to nevím, jak si před Římany zodpovím.
- 2.člen: Prosím vás, jděte raději pryč. Píší jeden muž Josef, křest, to nevíte, a confirmace ještě nebyla. No, raději běžte. A vy křest nebyl, nebo byl? Raději už nic neříkejte a běžte.

Píseň: 497

Bezdomovci:

- Josef: Prosím, nemáte nocleh?
- Muž: To tedy nemáme. Je tu sestřenice z druhého kolene a prastrýc. Už spí po tak dlouhé cestě. Jděte k Melchiorovi.
- Marie: Josefe, já už opravdu nemůžu. Sednu si tady a ty jdi něco sehnat.
- Josef: (Běhá po modlitebně a ptá se.) Máte místo? Ne? Máte pro mě a mou ženu místo? Taky ne. To jsou dnes lidi.
- Marie: Jedna žena mi poradila, ať jdeme za město. Tam je prý nějaký seník či co. Alespoň budeme mít střechu nad hlavou.
- Josef: Je krásná noc. Hvězdy dnes tolik září.

Betlémské kopce:

- Evangelista: *A v té krajině byli pastýři pod širým nebem a v noci se střídali v hlídkách u svého stáda. Náhle při nich stál anděl Páně a sláva Páně se rozzářila kolem nich.*
- Tia: Je tmavá noc, hvězdy moc nesvítí. To nevěstí nic dobrého.
- Vítek: Nemudruj a nepřivolávej zlého. Jsme tu noc co noc a nic mimořádného se ještě nepříhodilo.
- Tia: Jak to, že nepříhodilo? Co ten vlk? To nebylo nic? Chtěl ukrást tu nejslabší ovci. Tu, co jsem tak dlouho piplal. Víš, co mi to dalo za práci, než vyrostla?
- Vítek: V noci jsem nespál, krmil ji, zahříval, vody nosil, za stádem poponášel, jen aby nezahynula. To všechno nebylo nic?
- Vítek: Stádo strachem vyděšené jsme sháněli dohromady až do rána. Ještě v poledne jsme našli beránka uvízlého za rohy v trní.
- Eliška: Podívej, (při těchto slovech vstává a vyhrnuje si košili) tady na boku mám ještě jizvu od zubů toho vlka. Z tebou snad nic nehne, i kdyby se tady zjevil sám ďábel.
- Anděl: Nebojte se! Zvěstuji, ohlašuji, pokřikuji, křičím do celého světa novinu. Už se nemusíte bát tmy. Tma zmizela, nemějte strach, narodil se dnes v noci Spasitel, Kristus, Pán. Najdete jej v Betlémě. Krále králů a Pána pánů nehledejte v královském paláci, ani v domě bohatého kupce, ale naleznete jej v chlévě na slámě.
- Tia: Tak kluci jdeme. Pojdme do Betléma, abychom to všechno viděli.

Evangelista: *Jakmile andělé od nich odešli do nebe, řekli si pastýři: „Pojďme až do Betléma a podívejme se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil.“ Spěchali tam a našli Marii a Josefa i to děťátko položené do jeslí. Když je spatřili, pověděli, co jim bylo řečeno o tom dítěti. Všichni, kdo to slyšeli, užasli nad tím, co pastýři vyprávěli. Ale Marie to všechno v mysli zachovávala a rozvažovala o tom.*

Kázání: L2,19

Ale Marie to všechno v mysli zachovávala a rozvažovala o tom.

Nejprve anděl. Potom setkání s Alžbětou. Trochu jsem to přehnala, když jsem ve vytržení zpívala ten chvalozpěv, jako bych byla mužským. Narození Jana a náramné veselí.

Dlouhá pouť do Betléma. Nocleh Josef předem nezajistil, takže jsme skončili jako bezdomovci. Porod tady v chlévě, za betlémskými domy.

Dítě položené do žlabu pro dobytek. Ještě, že jsem sebou vzala plenky. Jinak by dítě leželo nahé. Nikdy jsem si nemyslela, že...

A potom ti pastýři. Vykulení, udýchaní, s očima navrch hlavy, jako že se jdou poklonit králi. Tak takhle jsem si to vůbec nepředstavovala.

Pořád si to nemohu v té hlavě srovnat. Přeci král a vysvoboditel by se takto neměl rodit. Jak uvěřit, že v tom malém dítěti se nám zjevil Bůh? Všichni říkají, že před Bohem máme mít bázeň. Kdo se bude bát, když mu ukážete dítě bezdomovců? Je to pro smích. Jak se Bůh může sklonit k nám, lidem? Obyčejným, prostým lidem, tady a teď? No, řekněte!

Když mi to oznamoval anděl, tak jsem tomu uvěřila. Uvěřila jsem, že se mi narodí dítě, ale takto? Jak se to stane, že z bezbrannosti nakonec vyroste moc? Nebo ta moc bude vždy jen mocí bezbranného?

Když jsem se setkala s Alžbětou a dozvěděla jsem se, že je v takovém požehnaném stavu, že cítí pohyby dítěte, tak jsem zase uvěřila, že Bůh dovede velké věci. Když ta, co byla stará a sešlá věkem, může rodit? Nemožné se nakonec stane možným! Tak jsem uvěřila. Zpívala jsem píseň o tom, že Hospodin je Bohem, který se zastává bezbranných, slabých, těch, kterých si nikdo neváží a ani nevšímá. Uvěřila jsem, že Bůh zasáhne a náš úděl změní.

Když jsem šlapala do Betléma, tak jsem měla vztek na toho císaře, který nás honí z místa na místo. Šla jsem, protože Josef šel, ale v duchu jsem si říkala, proč musíme poslouchat nějakého Augusta a k tomu ještě vznešeného? Je taky jenom člověk!

A potom Betlém a nikde nebylo místo. Jen samé jděte, jděte. My nechceme, aby se to dítě narodilo tady. Copak ti lidé ztratili už úplně soucit? Copak vážně mě musel Bůh dostat do takové šlamastiky? Nevymyslila jsem si to všechno? To s tím andělem, těhotenstvím, vytržením? Nebylo to jenom zbožné přání bláhové ženské, která uvěřila, že jednou musí přijít Mesiáš a ona se stane jeho matkou?

A potom, když už jsem skoro ani nevěřila, když už jsem se začala trochu na Boha hněvat, přišli ti pastýři. Klaněli se. Chválili nikoli mě, jako že jsem to všechno s tím porodem zvládla, ale Boha. Chválili, v životě jsem neviděla tak rozzášené oči. A potom zase šli pryč. Snad běhali od chalupy k chalupě, aby vyprávěli to o tom dítěti, nebeských zástupech a chválách.

Je noc, Ježíš spí, Josef taky, převracím všechny ty události ve svém srdci. Trochu se bojím, jestli se v tom všem vyznám. Je to jak na houpačce. Chvilí zpěvy andělské a potom strach. Chvilí víra v Boha a najednou pohybnosti. Ne, že by Bůh nebyl, to ne. Ale neopustil nás,

když zuří válka, když se blíží klimatická katastrofa, lidé jsou zmatení, nejistí, na sebe hrubí? To jen na chvíli o Vánocích se na sebe usmívají. Jinak se bojím, kam ten svět spěje.

Pane, prosím, pomoz vidět v tvé bezbrannosti sílu, která nás všechny obestírá. Pane, pomoz věřit, že láska přemáhá nejedno sobectví. Pane, prosím, ať jednou přestanu mudrovat a vše složím do svého srdce, abych rozvažovala o tobě, o tom, co po mě vlastně chceš.

Amen.

Píseň: 481

Poslání:

Nebojtež se; nebo aj, zvěstuji vám radost velikou, kteráž bude všemu lidu.
Nebo narodil se vám dnes Spasitel, jenž jest Kristus Pán, v městě Davidově.

A toto vám bude za znamení:

Naleznete nemluvnátko plénkami obvinuté, a ležící v jeslech.

Požehnání:

A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum,
hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.

Píseň: 464